

SCRISOARE CIRCULARĂ

August 2016

Vechiul și Noul Testament și moștenitorii lui Dumnezeu

Din adâncul inimii vă salut pe toți cu versetul din Evr. 1:1-2: **„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile”.**

Biblia este compusă din Vechiul și Noul Testament. În Vechiul Testament, Dumnezeu a declarat prin prorocii Săi ceea ce are de gând să facă în planul Lui de răscumpărare. Iar Noul Testament aduce, chiar de la primul capitol, dovada că tot ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Vechiul Testament s-a împlinit. Așa cum un testament desemnează moștenitorii și ce i se cuvine fiecăruia, Dumnezeu a lăsat scris în Cuvântul Său ce este rânduit pentru Israel și ce este hotărât pentru Biserica Lui dintre neamuri.

În Gen. 15:4, Domnul Dumnezeu a dat făgăduința lui Avraam, tatăl credinței, că El îi va da un fiu moștenitor. *„Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire”.* (vers. 6). În Gen. 18:10 citim: *„La anul pe vremea aceasta, mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevasta ta, va avea un fiu”.* La Avraam, credința și ascultarea au lucrat împreună; de aceea, el a fost gata chiar să-l sacrifice pe Isaac, moștenitorul său: *„Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi”.* (Evr. 11:19). Datorită acestei ascultări de credință, Domnul a jurat pe Sine Însuși că va

binecuvânta toate neamurile pământului: „*Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam și a zis: «Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!»*” (Gen. 22:15-18).

Apostolul Pavel a arătat că Dumnezeu este credincios și vrednic de crezare și a scris: „*De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ...*” (Evr. 6:13-17).

În Gal. 3:7, el îi numește pe credincioși „*fii ai lui Avraam*” și apoi întărește cele spuse în vers. 29: „*Și, dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință*”. El a scris despre legătura dintre taina lui Hristos și Biserică: „*Că, adică, Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia...*” (Ef. 3:4-6). Făgăduințele lui Dumnezeu aparțin moștenitorilor prin Isus Hristos.

Adevărata credință este ancorată doar în făgăduințele lui Dumnezeu. Adevărații copii ai lui Dumnezeu, adevărații moștenitori ai lui Isus Hristos, cred fiecare Cuvânt, fiecare făgăduință. În Rom. 9:8, apostolul a scris: „*Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță*”. El merge mai departe și scrie în Rom. 8:17: „*Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El*”.

Acest gând este de asemenea foarte scump: „*Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și, dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu*”. (Gal. 4:7). **Mai întâi făgăduința și apoi împlinirea; mai întâi cu Răscumpărătorul și apoi cu cei răscumpărați.** Așa a început Noul

Testament: Maria a căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu (Luca 1:30). Ea a crezut Cuvântul făgăduit (Is. 7:14), pe care i l-a spus îngerul Gavril. Îndată Duhul Sfânt S-a coborât peste ea și vers. 31 arată împlinirea: „*Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele ISUS (în lb. Ebraică: Iahșua)*”. (Luca 1:31). Și astfel s-a împlinit Ps. 22:9: „*Da, Tu m-ai scos din pântecele mamei...*”. Odată cu nașterea lui Hristos a început ziua harului și a mântuirii. (2Cor. 6:2). Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi (Ioan 1:14). „*Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos*”. (vers. 17). Apostolul Pavel a arătat că făgăduința pe care Dumnezeu o dăduse părinților, El a împlinit-o „... pentru noi, copiii lor, **înviind pe Isus...**”. (Fapte 13:33). Domnul și Răscumpărătorul nostru Și-a vărsat scumpul Său sânge și a murit pentru noi, dăruindu-ne astfel răscumpărarea. El a inclus în testamentul Lui, cu numele lor, pe toți fiii și fiicele lui Dumnezeu.

În acest fel o crede turma răscumpărată prin sângele Fiului lui Dumnezeu. Noi primim Cuvântul ca o sămânță (Luca 8:11), Duhul Sfânt zămislește viața nouă în noi și astfel suntem născuți din nou ca fii și fiice ale lui Dumnezeu la o nădejde de vie, așa cum este scris: „**Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac**”. (1Petru 1:23). Iacov o spune astfel: „**El, de bunăvoia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui**”. (Iacov 1:18). În felul acesta se împlinește versetul din Is. 53:10 cu cei răscumpeați: „**O sămânță de oameni (în lb. Germană: sămânța Lui) Îi va sluji**”. (Ps. 22:30).

Orientare duhovnicească în conformitate cu planul lui Dumnezeu de răscumpărare

În ultimul proroc al Vechiului Testament, Dumnezeu a anunțat ce urma să aibă loc la începutul Noului Testament (Mal. 3:1a).

Aceasta a fost prima făgăduință care s-a împlinit cu moștenitorii din Noul Testament. S-a împlinit prin faptul că Domnul a trimis pe mesagerul Său înaintea venirii Sale ca să-I fie pregătită calea Lui. Cu privire la Ioan Botezătorul, Însuși Domnul nostru a spus: „**Căci el este acela despre care s-a scris: «Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care Îți va pregăti calea înaintea Ta»**”. (Mat. 11:10).

Luca face un rezumat al slujbei lui Ioan Botezătorul: „**El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeu lor... și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El**”. (Luca 1:16,17; Mat. 17:12,13).

La prima venire a lui Hristos, toți cei care au căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu s-au dus la râul Iordan, au crezut mesajul divin și au fost botezați. Toi cei care au crezut ce a spus Ioan Botezătorul, și anume: „**Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc**” (Mat. 3:11), cu siguranță s-au strâns în Ierusalim pentru că acolo s-a împlinit făgăduința botezului cu Duhul Sfânt.

Cei 120 strânși în oadaia de sus au fost primii care au trăit împlinirea făgăduinței pe care Domnul cel înviat o vestise încă o dată în Fapte 1:4-5, înaintea înălțării Sale: „**Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui**, «pe care», le-a zis El, «ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt»”. Celor care s-au strâns în grabă, Petru le-a explicat ce s-a petrecut de fapt și a făcut legătura cu Răscumpărătorul: „**Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți**”. (Fapte 2:33). Aproape trei mii de suflete au fost adăugate Bisericii primare în acea zi. (Fapte 2:37-41).

În ziua când a luat ființă Biserica nou-testamentară, Petru a arătat și înspre făgăduința Vechiului Testament din Ioel 2: „**Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: «În zilele de pe urmă, zice**

Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură...»” (Fapte 2:16-17a). Noi suntem încă în „zilele de pe urmă” și de aceea putem face referire la aceeași făgăduință a botezului cu Duhul Sfânt. Următorul lucru este încă valabil pentru toți cei ce cred acum mesajul Evangheliei depline, se pocăiesc de păcatele lor și sunt botezați în Numele Domnului Isus Hristos: „... **apoi veți primi darul Sfântului Duh**”. (Fapte 2:38-39).

La fel ca la început, toți adevărații credincioși trăiesc și azi ceea ce a făgăduit Dumnezeu: întoarcerea la Hristos, iertarea păcatelor lor, înnoirea, nașterea din nou și botezul cu Duhul Sfânt, până la pecetluirea cu Duhul Sfânt. Frații și surorile noastre din Biserica primară au trăit deplina mântuire prin harul Lui. Apostolul a scris despre ceea ce a fost dăruit celor care atunci au acceptat Cuvântul: „*Și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui*”. (Ef. 1:13-14). Aceasta este urmată de îndemnul: „*Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării*”. (Ef. 4:30).

**„Cine crede în Mine...
cum zice Scriptura...”** (Ioan 7:38)

Noi trebuie să știm că de fiecare dată când citim una din următoarele exprimări, care se găsesc în Noul Testament de peste 150 de ori, și anume: „... **este scris...**”, „... **cum zice scriptura...**”, „**ca să se împlinescă...**”, ele sunt făcute cu referire la Vechiul Testament. În Noul Testament avem 845 de citate din Vechiul Testament, 185 dintre ele fiind din cartea psalmilor. Prin aceasta recunoaștem cât de importantă este cu adevărat armonia desăvârșită dintre Vechiul și Noul Testament. Fratele Branham a spus pe 22 august 1965: „**Vechiul și Noul Testament sunt două jumătăți ale unui întreg**”.

După învierea Sa, Domnul S-a arătat celor doi ucenici pe drumul spre Emaus și le-a tălmăcit toate textele din Vechiul Testament care se refereau la El. „*Și au zis unul către altul: «Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?»*”. (Luca 24:32).

El le-a amintit celorlalți ucenici ce le spusese înainte de suferința și moartea Sa: „*«... trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi»*”. *Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile*”. (Luca 24:44b-45).

Apostolul Pavel a început prima sa epistolă, cea către biserica din Roma, astfel: „*Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi*”. (Rom. 1:1-2). Ceea ce Pavel a putut mărturisi în prima sa epistolă, prin harul lui Dumnezeu pot și eu s-o mărturisesc până la ultima mea scrisoare circulară.

Evanghelia lui Dumnezeu trebuie dată mai departe exact așa cum a fost spusă mai dinainte și făgăduită prin sfinții Săi proroci în Sfânta Scriptură și dată apoi Bisericii de către apostoli în Noul Testament. Un lucru este sigur, așa cum a scris Petru: „*Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură (nu permite o interpretare personală)*”. (2Petru 1:20).

Așa cum un testament dezvăluie ultimele dorințe pe care cineva le lasă în urma sa, la fel Noul și Vechiul Testament arată moștenitorilor ce li se cuvine de drept. Pentru că Dumnezeu a scris numele noastre în testamentul Lui și ne-a desemnat ca moștenitori, noi putem avea parte de ceea ce se petrece în prezent în Împărăția lui Dumnezeu. Pe cât de sigur Dumnezeu Își îplinește făgăduințele din Vechiul Testament în decursul Noului Testament, pe atât de sigur toți fiii și toate fiicele lui Dumnezeu, ca moștenitori legali, trăiesc împlinirea făgăduințelor rânduite lor. Toți ceilalți trec pe lângă ele, chiar dacă sunt sinceri atunci când mărturisesc că sunt credincioși.

Pavel face o comparație între un testament pământesc și

testamentul pe care ni l-a lăsat Dumnezeu: „*Fraților, (vorbesc în felul oamenilor) un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva*”. (Gal. 3:15). Punctul principal în această temă importantă este că absolut nimic nu poate fi adăugat sau scos din testamentul făcut de Dumnezeu.

Toți oamenii respectă un testament pământesc, chiar și judecătorii. Numele moștenitorilor sunt scrise în el; nimic nu poate fi schimbat. De ce nu este acordat același respect convenit lui Dumnezeu și testamentului Său? De ce sunt atât de multe interpretări și atât de multe învățături false adăugate originalului? (Gal. 1:6-8).

Apostolul Ioan, care a fost exilat pe insula Patmos din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus, a scris chiar la început, în Apoc. 1:3: „*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!*”. Adevărații moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos pot primi doar ceea ce este scris negru pe alb în testamentul divin care ne-a fost lăsat. Ei sunt numiți „fericiți” pentru că ei cred fiecare Cuvânt și păstrează în inimile lor ceea ce este scris în acest testament.

La sfârșitul cărții Apocalipsei, este dată următoarea avertizare foarte serioasă: „*Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta*”. (Apoc. 22:18-19). Probabil că nu este nicio altă porțiune din Scriptură pe care fratele Branham s-o fi repetat și subliniat atât de des ca pe aceasta. Judecata care vine de la Dumnezeu este definitivă și va fi aplicată tuturor celor ce sunt găsiți vinovați.

Imediat după aceste cuvinte, ne este arătat că ele nu au fost rostite de vreun proroc, nici de apostolul Ioan, ci de Însuși Domnul: „*Cel ce adeverește aceste lucruri zice: «Da, Eu vin curând»*”.

Mireasa lui Hristos mărturisește doar ceea ce a spus Duhul în Cuvânt și ea strigă: „*Amin! Vino, Doamne Isuse!*”. (vers. 20)

„Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!», și cine aude să zică: «Vino!», și celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (vers. 17).

Rânduirea biblică

Toți credincioșii care cred ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Vechiul și Noul Testament pentru timpul nostru știu că fratele Branham și-a îndeplinit însărcinarea conform planului de mântuire (Mal. 4:5-6): „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie...”. (Mat. 17:11, Marcu 9:12). El a vorbit de 18 ori despre ceea ce i-a fost spus din norul supranatural în 11 iunie 1933, în timpul unui serviciu de botez la râul Ohio. Acesta este un citat din predica ținută în 10 februarie 1960: **„Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergea prima venire a lui Hristos, mesajul dat ție va premerge a doua venire a lui Hristos”**.

Prin slujba lui, **toate** tainele ascunse în Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza (în special în legătură cu căderea omului în păcat) până la ultimul capitol din Biblie, au fost descoperite și date bisericii. Așa cum a subliniat el de nenumărate ori, mesajul este: „Înapoi la Cuvânt! Înapoi la început! Înapoi la Cincizecime! Înapoi la învățătura apostolilor! Înapoi la Biblie!”

Eu întreb: „Care este scopul lui Dumnezeu și care este rezultatul însărcinării?” „Drept răspuns, *Isus le-a zis: «Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile»*”. (Mat. 17:11). **Aceasta este preocuparea timpului de față: ca adevărații credincioși să fie reasezați în starea de la început a celui credincios.**

În Fapte 13:24-25, Pavel s-a referit la Ioan Botezătorul și a amintit cuvintele spuse de acesta la sfârșitul slujbei sale: „*Cine credeți că sunt eu? Nu sunt Acela; ci iată că după mine vine Unul, căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg încălțămintea picioarelor.*”.

La sfârșit, Biserica trebuie să trăiască deplina reasezare a tuturor darurilor Duhului, a tuturor roadelor Duhului și a tuturor

slujbelor prin lucrarea Duhului Sfânt (1Cor. 12, 1Cor. 14, Ef. 4 și alte versete), în felul în care acestea au fost prezente la început în Biserica primară. Este timpul ca fiecare să se cerceteze pe sine înaintea lui Dumnezeu și să privească în oglinda Cuvântului.

La botezul original al Duhului Sfânt, nu sunt doar câteva cuvinte într-o limbă străină vorbite cu limba cea veche; nu, în acel timp limba este curățată de focul Duhului Sfânt: „*Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei*”. (Fapte 2:3). Adevărații copii ai lui Dumnezeu vorbesc unii cu alții cu dragoste, nu vorbesc unii despre alții cu ură. „*Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el*”. (1Ioan 3:15).

Iacov nu numai că a scris despre limbă ca fiind „plină de otravă de moarte” (cap. 3:8), dar ne-a și îndemnat să rămânem statornici și să așteptăm cu răbdare ploaia timpurie și târzie, așa cum face și plugarul (cap. 5:7). În Evr. 10:35-36 suntem îndemnați: „*Să nu vă părăsiți, dar, încrederea voastră pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu – acest lucru este de căpătâi - să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit*”. Și apoi este spus: „*Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi*”.

Noi credem ce spune Sfânta Scriptură și anume, că Dumnezeu Însuși va desăvârși lucrarea Lui de răscumpărare, așa cum a desăvârșit lucrarea Sa de creație. Ioan Botezătorul nu mai era pe pământ atunci când Răscumpărătorul Și-a desăvârșit lucrarea de răscumpărare pe cruce pentru ai Săi. Nu este nevoie ca fratele Branham să fie pe pământ atunci când Domnul îi va lua Acasă pe cei răscumparați. Testamentul divin vorbește doar despre revenirea lui Hristos, dar nu că prorocul se va întoarce.

Conform Cuvântului Său, Însuși Domnul va încheia cu mare putere lucrarea Sa cu cei răscumparați. Biserica a fost înființată prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt și așa va fi la încheiere. „*«... nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu» – zice Domnul oștirilor!*”. (Zah. 4:6).

„*Isus le-a zis: «Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui»*”. (Ioan 4:34).

Cuvintele apostolului Pavel sunt valabile și pentru noi: „*Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos*”. (Fil. 1:6).

Dar el dă și următoarea avertizare, cu nădejdea că aceste cuvinte ale prorocului referitoare la necredință nu se vor aplica: „*Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare pe care n-o veți crede nicidecum dacă v-ar istorisi-o cineva*”. (Fapte 13:41).

În Evr. 12:26, apostolul a scris din însărcinarea lui Dumnezeu: „*Al cărui glas a clătinat atunci pământul, și care acum a făcut făgăduința aceasta: «Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul»*”. Prin aceasta el s-a referit la ceea ce este scris în prorocul Hagai: „*Căci așa vorbește Domnul oștirilor: «Încă puțină vreme, și voi clătina încă o dată cerurile și pământul, marea și uscatul»*”. (Hagai 2:6).

Prorocul Isaia a vestit deja în Vechiul Testament că Însuși Domnul Își va încheia lucrarea: „*Căci Domnul Se va scula, ca la muntele Perațim, și Se va mânia, ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și îplinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit*”. (Is. 28:21).

Călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, Pavel accentuează și el în Noul Testament: „*Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui (Domnul Își va încheia lucrarea; El va face o lucrare scurtă și puternică pe pământ – în limba engleză și germană)*”. (Rom. 9:28). Noi așteptăm aceasta! Amin!

Sucesiunea exactă a evenimentelor la revenirea lui Hristos

Pentru că interpretările date cuvintelor fratelui Branham, și în

special celor spuse în predica „Răpirea”, au continuat să producă probleme, acest eveniment trebuie luminat încă o dată din punctul de vedere al Sfintei Scripturi.

Multe pasaje din Noul Testament vorbesc despre revenirea lui Hristos; era de fapt tema principală în zilele apostolilor. Domnul și Mântuitorul nostru a spus ambele lucruri: „***Eu Mă duc să vă pregătesc un loc...***” și „***... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine...***”. (Ioan 14:2+3). Următoarele cuvinte se aplică adevăraților predicatori ai mesajului: „***În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui***”. (2 Petru 1:16-21).

În Biblia în limba germană, cuvântul „revenire” este scris de 17 ori, ca de exemplu în Iacov 5:7: „***Fiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la revenirea (în limba română – venirea) Domnului. Iată că plugarul așteaptă rodul scump al pământului, și îl așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie***”.

Apostolul Ioan a scris: „***Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la revenirea (în limba română – venirea) Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El***”. (1Ioan 2:28). Sunt diferite venituri ale Domnului, dar noi așteptăm **cea de a doua Sa venire**, care este făgăduita Lui revenire (Ioan 14:1-3).

În Luca 24:50-51 și Fapte 1:9-11 găsim relatarea celor ce au fost martori oculari ai înălțării la cer a Domnului cel înviat. Lor li s-a spus: „***Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer***”. (Fapte 1:11). Conform Ps. 47:5, Domnul nostru, ca Biruitorul de pe Golgota, ca Cel înviat care a biruit moartea, S-a înălțat la cer cu un strigăt și în sunet de trâmbiță: „***Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintează în sunetul trâmbiței***”. El Se va și întoarce cu un strigăt de biruință și cu trâmbița lui Dumnezeu, așa cum este scris în 1Tes. 4:13-17.

Acolo este scris negru pe alb: „***Nu voim, fraților, să fiți în***

necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El". Acum urmează un AȘA VORBESTE DOMNUL: „*Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci **Însuși Domnul**, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul*". Nu poate fi spus mai clar!

Oricine dă atenție celor scrise în versetele 13 și 14 va recunoaște cui îi este adresat strigătul de trezire din versetul 16. În acel moment nu mai este vorba despre un mesaj, așa cum pretind unii, ci este vorba despre cei ce au adormit în Hristos, mesajul fiind vestit timp de mulți ani celor vii înaintea venirii Sale. Imediat după aceea, noi, cei care vom fi rămas, vom fi schimbați și ridicați în nori împreună cu cei înviați ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh.

În 1Cor. 15:50-58, Pavel vorbește despre schimbarea trupurilor la răpire și subliniază că revenirea lui Hristos se va petrece într-o clipă – nu în etape. El afirmă: „*Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna (vezi 1Tes. 4:16), morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați*". (vers. 51-52). Cine nu crede aceasta, Îl face mincinos pe Dumnezeu (1Ioan 5:10). Dar un lucru este sigur: „*Dumnezeu să fie găsit adevărat, și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: «Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele Tale și să ieși biruitor când vei fi judecat»*". (Rom. 3:4).

Mesajul: „*Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!*” (Mat. 25) răsună de mulți ani. În predica „Răpirea”, fratele Branham spune destul de clar: „**Mai întâi răsună un mesaj. Acum este «timpul curățirii lămpilor»**”. (4 decembrie 1965). El s-a referit la mesajul Cuvântului descoperit pentru timpul nostru, mesaj cu care el a fost

trimis și care premerge a doua venire a lui Hristos. Scopul acestui mesaj este chemarea afară, separarea, așezarea din nou și pregătirea adevăraților credincioși pentru glorioasa zi a revenirii Marelui.

La momentul când El Își ia Mireasa Acasă, se împlinesc următoarele: „*Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului!*”. (Mat. 24:27). „*Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat, și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată, și alta va fi lăsată*”. (Mat. 24:40-41). Exact așa se va petrece la revenirea lui Hristos.

Așa cum învierea în trup și înălțarea în trup a Domnului și Mântuitorului nostru au fost o realitate, la fel revenirea în trup a lui Isus Hristos și schimbarea trupurilor noastre și răpirea vor fi și ele o realitate.

Cine nu crede că Isus Hristos Se întoarce în trup, în același fel cum S-a înălțat la cer, acela nu este doar un înșelător, conform 2Ioan vers. 7, ci de fapt este sub un duh antihristic: „*Căci în lume s-au răspândit mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată Antihristul!*”. De aceea, toți cei ce învață că Isus Hristos ar fi părăsit scaunul harului și a coborât în chip duhovnicesc în anul 1963 spre a-i pretinde pe ai Săi, sunt niște înșelători și învățători mincinoși. Dacă ceea ce spun ei ar fi așa, unde ar rămâne cei născuți în anii '60 sau după aceea și care au devenit credincioși? O asemenea învățătură n-are niciun sens, ca orice altă învățătură greșită.

Noi putem mulțumi lui Dumnezeu din adâncul inimilor noastre că putem crede fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Semnele timpului arată că revenirea Lui este foarte aproape, căci așa a spus Domnul nostru cu privire la evenimentele din timpul sfârșitului: „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie*”. (Luca 21:28).

Mesajul Cuvântului descoperit care i-a fost dat fratelui Branham ne este foarte scump. De fapt este premergătorul celei de a doua veniri a lui Hristos, așa cum a confirmat-o el în 12 ianuarie 1961:

„Mesajul va premerge a doua venire a lui Hristos. Așa a spus îngerul Domnului”.

Dumnezeu a călăuzit în așa fel ca eu să predic Cuvântul și să public predicile fratelui Branham, și aceasta pe baza unei chemări divine directe care a fost confirmată de proroc. La directa poruncă a Domnului, fratele Branham a depozitat hrana duhovnicească și prin porunca directă a Domnului eu o pot da mai departe și s-o distribui în toată lumea împreună cu frații slujitori (Mat. 24:45-47). În felul acesta ultimul mesaj ajunge la toate popoarele și limbile pământului, așa cum Însuși Domnul a spus: **„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”.** (Mat.24:14).

În conformitate cu însărcinarea pe care mi-a dat-o Domnul, și anume: „... te voi trimite în alte orașe ca să predici Cuvântul Meu...”, am călătorit în toată lumea ca să vestesc Cuvântul, Evanghelia deplină așa cum a fost predicată de fratele Pavel și fratele Branham. Cuvântul, Biblia este absolutul meu. De fapt, chiar prorocul a spus: **„El mi-a spus că nu dragostea este dovada primirii Duhului Sfânt, ci dovada este la cei ce pot crede fiecare Cuvânt. Nu este nici dragostea, nici vorbirea în alte limbi, ci dovada este primirea fiecărui Cuvânt”.** (26 iulie 1964). Așa că este atât de important nu doar să ascuți o predică, ci să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu. Ultimul mesaj conține tot ceea ce a vrut Dumnezeu să ne spună și prin el Mireasa lui Hristos este pregătită pentru ziua glorioasă a revenirii Mirelui. Toți cei aleși știu că timpul este acum foarte aproape. Ei sunt aceia care, precum fecioarele înțelepte, vor merge cu Mirele la ospățul de nuntă (Mat. 25:10), după cum este scris: „... și soția (mireasa) Lui s-a pregătit”. (Apoc. 19:7).

O expunere clară

Oricine cunoaște slujba fratelui Branham știe ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru - și de asemenea ce s-a întâmplat pe 28

februarie 1963. A fost împlinirea unei viziuni amintite deseori de fratele Branham și pe care el mi-a încredințat-o în decembrie 1962: Domnul, înconjurat de șapte îngeri, i s-a arătat în norul supranatural atunci când era pe muntele Sunset, în apropierea orașului Tucson din Arizona. În același timp șapte detunături puternice au zguduit întreaga regiune. Lui i s-a spus: „Întoarce-te la Jeffersonville, căci cele șapte peceți vor fi deschise”. Prezentarea dr. James McDonald privitoare la norul tainic și fotografia acestuia au fost publicate în binecunoscutele reviste *Science* și *LIFE* în 19 aprilie 1963 și respectiv 17 mai 1963.

Fratele Branham a predicat după aceea despre cele șapte peceți în Jeffersonville între 17 și 24 martie 1963. Era vorba despre descoperirea lucrurilor care erau încă ascunse în Cuvântul lui Dumnezeu (Apoc. 5).

El a arătat că Biserica nou-testamentară se încheie cu epoca Bisericii Laodiceea (Apoc. 3), care durează până la revenirea lui Hristos și că Mireasa nu mai apare până la Apoc. 19, la ospățul de nuntă. Lui i-a mai fost descoperit că primele patru peceți (cap. 6:1-8) îl descriu pe antihrist în patru stadii de dezvoltare, călărind pe patru cai diferiți.

În pecetea a cincea (cap. 6:9-11), sunt arătate sufletele celor omorâți și lui i-a fost descoperit că aceștia sunt martirii evrei care au ținut tare la mărturia Cuvântului (Tora: cele cinci cărți ale lui Moise), inclusiv cei șase milioane de evrei care au fost uciși în timpul Holocaustului din cel de-al Treilea Reich. Ei cer să fie răzbunați de către Domnul Dumnezeu – pe când credincioșii creștini se roagă pentru iertarea dușmanilor lor.

A șasea pecete se referă la perioada de timp de după răpire, la marele necaz, așa cum a spus-o de câteva ori fratele Branham pe 23 martie 1963. Pe 10 noiembrie 1963, el s-a referit la pecetea a șasea, spunând: **„Sub pecetea a șasea sună acele trâmbițe... Țineți minte, acolo aflăm că Mielul se ridică și vine în față. El a părăsit scaunul harului. Lucrarea Sa de răscumpărare este încheiată”**.

Mielul nu a părăsit scaunul harului în martie 1963 – acest lucru este înțeles greșit de mulți. Noi trăim încă în timpul harului: sângele

legământului este încă pe scaunul harului (Evr. 4:16) – pe chivotul legământului (Lev. 16:11-14; Evr. 9:15-22) și acolo va rămânea până când și cei din gloata cea mare din Apoc. 7 își vor fi spălat hainele în sângele Mielului în timpul marelui necaz.

În martie 1963 n-a fost nici o jumătate de oră de tăcere în cer. În martie 1963 Îngerul legământului (Apoc. 10) nu a coborât pe pământ și nu a pus un picior pe mare și celălalt pe pământ. În martie 1963 nu s-au auzit glasurile cele șapte tunete din Apoc. 10.

În martie 1963, fratelui Branham i-a fost dată aceeași descoperire pe care o primise Ioan pe insula Patmos când Mielul a luat cartea tainică (Apoc. 5). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că totul ne-a fost luminat din plin pentru ca să putem plasa corect în trecut, prezent și viitor împlinirea lucrurilor care ne-au fost descoperite din Scriptură. Unii învață în mod greșit că pecetele vor fi descoperite doar după răpire. Prin harul lui Dumnezeu ele au fost deja descoperite aici Miresei. Prorocului Daniel i s-a spus: „**Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește**”. (Dan. 12:4). Noi trăim în timpul sfârșitului și suntem recunoscători pentru descoperirea pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu în timpul nostru. Amin.

Fratele Branham a citit versetele corespunzătoare pentru fiecare din primele șase peceti. Evenimentele care se petrec în timpul pecetii a șasea (Apoc. 6:12-17) ne arată foarte clar că ea se desfășoară după răpire: „**Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele**”. (vers. 12). A șasea pecete se încheie cu declarația: „**Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?**”. (vers. 17).

În Apoc. 7:1-8, celor patru îngeri ai judecății le este dată indicația: „**Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!**”. (vers. 3). Aceasta se referă la pecetuirea celor 144.000 din cele 12 seminții ale lui Israel prin slujba de trei ani și jumătate a celor doi martori din Apoc. 11. Abia după aceea pot veni peste pământ

judecățiile trâmbițelor.

În versetele de la 9 la 17 este arătată marea gloată, pe care nimeni nu o putea număra, a credincioșilor care trebuie să treacă prin marele necaz și care și-au spălat hainele în sângele Mielului.

Fratele Branham nu a citit textul biblic aparținând pecetii a șaptea, ci doar versetul din Apoc. 8 referitor la tăcerea din cer. Primul verset sună astfel: „*Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas*”.

Începând cu versetul 2, ne este spus foarte clar ce se petrece în acel timp: „*Și am văzut pe cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe*”.

La **prima trâmbiță a judecății**, a treia parte din pământ și a treia parte din copaci sunt arse (vers. 7).

La **a doua trâmbiță a judecății**, a treia parte din mare se face sânge (vers. 8-9).

La **a treia trâmbiță a judecății** (vers. 10-11) este vorba de a treia parte din râuri.

La **a patra trâmbiță a judecății** (vers. 12) sunt lovite a treia parte din soare, din lună și din stele.

Apoi urmează cele trei „vai” - uri rostite asupra locuitorilor pământului și avertizarea ultimelor judecăți divine care vin prin ultimii trei îngeri cu trâmbițe (vers. 13).

Când al cincilea înger sună din trâmbița lui (cap. 9:1-12), atunci începe **a cincea trâmbiță a judecății**: toți oamenii sunt chinuți timp de cinci luni, în afară de cei 144.000 care în acel timp sunt deja pecetluiți (Apoc. 7:3-4) și sunt păziți.

În timpul celei de a șasea trâmbițe a judecății (vers. 13-21), cei patru îngeri ai judecății, care sunt legați la râul Eufrat pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, sunt dezlegați spre a omorî a treia parte din omenire (vers. 15).

Doar după ce acei șase îngeri cu trâmbițe și patru îngeri cu judecăți deosebite și-au încheiat însărcinarea, este făcut anunțul din

Apoc. 10:7: „*Ci, că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, prorocilor*”.

În Numele lui Isus Hristos, eu cer fiecăruia să citească cu cel mai mare respect Apoc. 10 de la început. **Acolo Însuși Domnul coboară ca Înger al legământului, învăluit într-un nor, cu curcubeul deasupra capului, ținând în mână o cărticică deschisă, pune un picior pe mare și celălalt pe pământ ca proprietar de drept și „a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor”.** (vers. 3).

Pe 17 martie 1963, fratele Branham a citat textul din Apoc. 10 și a spus: „**Dacă ați observat, acesta este Hristos, pentru că în Vechiul Testament a fost numit Îngerul legământului, și El vine acum direct la evrei, căci Biserica este încheiată**”. Prin îngerul celei de a șaptea epoci a Bisericii **multele** taine ne-au fost descoperite, așa cum a spus fratele Branham de aproape 50 de ori. Dar aici este vorba despre Israel, despre al șaptelea înger cu trâmbiță și despre „**taina lui Dumnezeu**” (Col. 2:2-3) – **și aceasta este Isus Hristos, Domnul nostru** (1Tim. 3:16). Evreii nu L-au recunoscut în acel timp, dar apoi ei vor privi spre Cel pe care L-au străpuns (Zah. 12:10, Ioan 19:37, Apoc. 1:7).

Ne referim încă o dată la Vechiul Testament și vedem că atunci se împlinește partea a doua din Mal. 3:1 și că **Îngerul (Solul) legământului** va intra în templul Lui. Pentru acea perioadă de timp este vorba despre Israel, despre Ierusalim și muntele Sion, pe care sunt adunați cei 144.000 (Apoc. 14), căci **AȘA VORBEȘTE DOMNUL** în Cuvântul Său:

„*Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel*”. (Ioel 3:16).

Doar atunci când Domnul va răzni ca Leul din seminția lui Iuda (Ier. 25:30, Osea 11:10, Ioel 3:16, Apoc. 10:3) se vor auzi glasurile celor șapte tunete. Dar glasul din cer a poruncit: „*Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!*”.

(vers. 4). Amin. Toți cei ale căror nume sunt scrise în cartea vieții Mielului au un mare respect pentru aceasta. Adevărații copii ai lui Dumnezeu cred numai ceea ce este scris în Vechiul și Noul Testament, dar nu și interpretările și învățăturile false. Ei fac diferența dintre cele șapte tunete care au vorbit în Apoc. 10 și detunăturile puternice care s-au auzit în 28 februarie 1963 și despre care fratele Branham a vorbit de multe ori, îndeosebi în 24 martie 1963. Acestea au fost detunături naturale și au fost însoțite de un cutremur care a zguduit toată regiunea muntelui Sunset din Arizona, făcând stâncile să se prăvălească de pe munte și copacii să se îndoie. Eu am văzut cu ochii mei stâncile și copacii în decembrie 1968 în timpul unei călătorii turistice la care fratele Peary Green a invitat câțiva predicatori. Când fratele Branham a vorbit despre șapte tunete, cu siguranță că gândurile lui s-au întors spre acea trăire extraordinară.

Mergem din nou la Vechiul Testament ca să aflăm cât timp a mai rămas după ce Îngerul legământului jură: *„Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că va mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme (aceasta înseamnă trei ani și jumătate) și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot”*. (Dan. 12:7). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru exactitatea Vechiului și Noului Testament! În Vechiul Testament s-a spus ce se va întâmpla. În Noul Testament noi vedem unde, cum și când se împlinește.

În Apoc. 11:1-14, Templul este măsurat și apoi este descrisă cu precizie slujba celor doi proroci care se vor ridica în Ierusalim: ea va dura 1260 de zile, care fac exact trei ani și jumătate. După slujba lor, când Templul este deja construit (Apoc. 11:1; Apoc. 16:1), cei doi proroci sunt omorâți și apoi ridicați la cer. Atunci sunt vărsate cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu: *„Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu”*. (Apoc. 15+16). La sfârșitul marelui necaz, după ultimii trei ani și jumătate = 42 de

luni (Apoc. 11:2), este proclamată împărăția de o mie de ani: „*Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor*”. (Apoc. 11:15+17, Luca 1:33, Is. 9:6). Ar putea fi scris mai clar și mai precis decât ne-a fost lăsat în Biblie?

„De ce a luat Dumnezeu Acasă pe slujitorul Lui așa devreme?”, se întreabă adesea

Fratele Branham a fost un om al lui Dumnezeu binecuvântat și un proroc. Pe când avea șapte ani, i s-a spus dintr-un vârtej de vânt care scutura puternic coroana unui plop: **„Nu bea, nu fuma și nu-ți pângări trupul în niciun fel. Căci vei avea de făcut o lucrare când vei fi mare”**. Pe 7 mai 1946, la el a venit un înger care a pătruns în camera lui într-o lumină supranaturală și i-a spus: **„Nu te teme. Eu sunt trimis din prezența lui Dumnezeu... Așa cum lui Moise i s-a dat două semne pentru legitimarea slujbei lui, la fel îți sunt date ție două semne...”**. În slujba neobișnuită a fratelui Branham am văzut repetate lucrurile care au avut loc, prin darul profetic al deosebirii duhurilor, în timpul Domnului nostru. Fratele Branham s-a referit în mod deosebit la exemplele cu Petru și Natanael din Ioan 1:40-51 și la ceea ce s-a întâmplat cu femeia de la fântână din Ioan cap. 4. Când se ruga pentru bolnavi, el se referea adesea la Ioan 5:19: *„Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând...”*. În viziuni el vedea lucruri din viața celor care veneau în rândul de rugăciune. Am fost un martor ocular și auditiv al acestei slujbe extraordinare în adunările lui din Germania și SUA. De trei ori, și anume în 1955 la Karlsruhe, în 1958 la Dallas și în 1962 la Jeffersonville el mi-a spus personal lucruri care i-au fost descoperite.

El, care timp de 33 de ani a văzut în viziuni de ce suferea persoana din rândul de rugăciune care stătea înaintea lui; el, care în multe adunări s-a rugat pentru mii de oameni care adesea au fost vindecați pe loc; el, cel prin care a început trezirea după cel de-al Doilea Război Mondial, atunci când nimeni nu auzise încă de Billy Graham sau Oral Roberts; el, care a spus de peste 1650 de ori **„AȘA VORBEȘTE DOMNUL!”** - și de fiecare dată a fost **AȘA VORBEȘTE DOMNUL** - a fost luat Acasă în mod neașteptat la vârsta de 56 de ani printr-un tragic accident de mașină.

În 18 decembrie 1965, fratele Branham a pornit cu Fordul său

Break pentru o călătorie de peste 2500 de km de la Tucson din Arizona, la Jeffersonville din Indiana. El și-a făcut notițe pentru o predică de patru ore despre „Urma șarpelui pe stâncă”, pe care voia s-o predice în biserica lui din Jeffersonville. În apropierea orașului Amarillo din Texas, din cauză că discuta cu sora Branham – fiica lui Sarah era pe bancheta din spate – a ratat ieșirea și a trebuit să facă o scurtă întoarcere. Fiul său, Billy Paul, care era în fața lor cu familia lui și cu Iosif, fratele lui, a așteptat ca tatăl său să depășească ieșirea. Apoi fratele Branham l-a urmat din nou pe Billy Paul. Lângă Friona din Texas, o mașină a trecut deodată peste linia de separare a sensurilor de circulație cu mare viteză și a lovit frontal mașina fratelui Branham. Șoferul de 17 ani, care era beat și pasagerul din față au murit pe loc. Fratele Branham și sora Branham au fost grav răniți. Fiica lui, Sarah, a suferit și ea lovituri serioase. Pe 24 decembrie 1965, fratele Branham a decedat în spital datorită leziunilor. Sora Branham și Sarah au supraviețuit.

Pentru familie și credincioșii mesajului timpului de sfârșit a fost un șoc puternic. Toți au întreat: „De ce s-a întâmplat așa ceva?” Căci fratele Branham, cu câteva săptămâni înainte, pe 27 noiembrie 1965, spusese de două ori la rând: „Nu voi muri. Voi mai trece pe această cărare”.

De ce a îngăduit Dumnezeu să se întâmple aceasta? Noi cu toții ne-am pus întrebarea cândva în viața noastră: „De ce a îngăduit Dumnezeu să se întâmple aceasta sau aceea?” Am putea să mergem înapoi în rai și să întrebăm: „De ce a îngăduit Domnul Dumnezeu ca Satan s-o amăgească pe Eva, El care umbla în grădina Eden?” Evreii în mod deosebit pot întreba: „De ce a îngăduit Dumnezeu holocaustul?” De ce? De ce? S-ar putea întreba la nesfârșit.

Dumnezeu a îngăduit și ca Ioan Botezătorul să fie omorât într-un fel de neînțeles, și anume prin decapitare (Mat. 14:1-12). Cu siguranță slujba lui se încheiase. Prorocii sunt oameni ca și noi și trebuie să moară ca oameni în ciuda chemării divine conform planului de mântuire (Evr. 11:32-40). Și slujba fratelui Branham se încheiase, altfel Dumnezeu nu l-ar fi chemat Acasă.

Cum am spus în trecut, eu nu am știut ce s-a întâmplat în acel timp, dar eu l-am văzut pe fratele Branham într-o viziune în seara zilei de 24 decembrie 1965 cum era ridicat în slavă pe un nor, îmbrăcat în costum și aplecat spre înainte.

Dacă cineva găsește ciudat acest lucru, atunci trebuie spus că Răscumpărătorul a fost ridicat de asemenea într-un nor: „... *S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor*”. (Fapte 1:9).

Cei doi proroci din Apoc. 11 vor fi și ei ridicați în slavă într-un nor după ce-și vor încheia slujba și vor fi omorâți: „*Și s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmașii lor i-au văzut*”. (vers.12).

La răpire, și noi vom fi luați pe nori în slavă: „*Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh*”. (1Tes. 4:17).

Rezumat

Să fie spus încă o dată cu toată claritatea: fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este o componentă permanentă a testamentului divin și noi trebuie să acceptăm partea evanghelică, precum și cea de învățătură și cea profetică de la primul și până la ultimul verset. La vestirea Cuvântului m-am referit doar la ceea ce este scris în Vechiul și Noul Testament și aceasta o voi face mereu. Eu sunt dator acest lucru moștenitorilor lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos, pe adevărul lui Dumnezeu care locuiește în mine!

În ultimii 50 de ani, au fost introduse multe învățături greșite de către „experții în Branham”. Cu toate acestea, până în ziua de azi niciunul dintre ei nu poate mărturisi despre o chemare divină. Citate referitoare la „cele șapte tunete”, „viziunea cortului”, „a treia tragere” etc., etc., sunt rostite ca o poezie și apoi sunt predicate interpretări personale, fără a duce vreun lucru înapoi la Scriptură pentru verificare și de obicei fără a se deschide deloc Biblia. Apogeul îl constituie modificarea ce a fost făcută în Jeffersonville. Până în anii 1980, era în vigoare denumirea „Spoken Word Publications” („Editura Cuvântul vorbit”) iar în vers. 7 din Apoc. 10 era glasul îngerului al șaptelea. Apoi, editura s-a denumit „Voice of God” („Glasul lui Dumnezeu”). De atunci, toți trebuiau să asculte cu urechile lor „Glasul lui Dumnezeu” din predici pentru că – așa se susținea – fiecare cuvânt rostit de proroc era Glasul lui Dumnezeu. În felul acesta fratele Branham era prezentat în mod oficial ca „Dumnezeu”, după ce mai înainte fusese venerat precum „Cuvântul descoperit în trup”, ca „unsul” și ca „Fiul Omului”.

William Marrion, fiul lui Charles și Ella Branham, a fost un bărbat smerit și, așa cum spunea adesea el însuși, un păcătos salvat prin har. Iacov a scris următoarele despre prorocul Ilie: „*Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi*”. (Iac. 5:17). Fratele Branham a fost de asemenea o ființă omenească la fel ca noi. Cât de des își spunea el povestirile și experiențele înaintea unei predici! Hobby-urile lui erau vânătoarea și pescuitul. În tinerețe a fost un bun boxer. Astfel

a povestit-o el în 22 august 1950: „... Am câștigat 52 de meciuri la profesioniști”. Criticii lui au numărat de câte ori s-a exprimat greșit în mod accidental. În doar câteva minute, el a spus de două ori: „Enoh a umblat cu Dumnezeu 500 de ani”. Dar Enoh a trăit doar 365 de ani (Gen. 5:23)! Sau: „Enoh, al șaptelea după Noe...”, în loc să spună „după Adam”. A menționat anul 1977 de 17 ori; în mod deosebit s-a referit la acest an în predica din 6 august 1961, când a vorbit despre cele 70 de săptămâni ale lui Daniel. El citise cărțile scrise de dr. Larkin și Uriah Smith și de aceea a fost sub impresia că 1977 era al 50-lea jubileu și în acel timp totul urma să se sfârșească, răpirea să fi avut loc și SUA ar fi fost distrusă. Dar el a mai spus: „Eu nu prorocesc aceasta; eu prezic că tot ce mi-a fost arătat în viziuni în anul 1933 se va împlini până în 1977”. Pe 8 iulie 1962, fratele Branham a spus plin de speranță: „Eu aștept acel timp deosebit când voi merge în Israel ca să le aduc Evanghelia...” și apoi pe 11 iulie 1965: „Slujba mea pentru Africa nu s-a încheiat”.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că de la început am înțeles totul corect, inclusiv ceea ce a spus fratele Branham ca om. L-am cunoscut ca pe o ființă umană, am mâncat cu el la aceeași masă, am fost cu el în mașina lui. L-am cunoscut personal timp de 10 ani. Natura lui umană și lucrurile pe care le-a spus de la el însuși nu schimbă cu nimic faptul că el a avut o slujbă infailibilă, unică, pe care el a dus-o la îndeplinire prin directa însărcinare de la Dumnezeu. Noi suntem recunoscători pentru această slujbă, pentru că următoarele cuvinte de atenționare ale Domnului nostru sunt încă valabile: *„Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine”*. (Ioan 13:20).

Rămâne adevărat totodată că Dumnezeu nu dă slava Sa altcuiva. Domnul a trimis pe toți slujitorii Săi, dar slava și lauda I se cuvin doar Lui pentru veșnicie. Noi nu avem nevoie să-i mulțumim lui Moise, lui Ilie, lui Petru sau Pavel și nici fratelui Branham. Noi respingem orice formă de idolatrie și de cult zidit în jurul unui om. Următoarele cuvinte rămân adevărate pentru închinătorii adevărați:

„Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr”. (Ioan 4:24).

Haosul a fost creat doar de „branhamiști”. Dacă ei nu ar fi scos citate din context și nu și-ar fi fabricat propriul lor mesaj din aceste citate, atunci totul ar fi fost în ordine. În mod regretabil, fratele care în 11 aprilie 1966 a condus serviciul funerar al prorocului din Jeffersonville, și care din 30 august 2015 se află în mausoleul din Tucson, a răspândit și propriile lui idei și învățături prin cartea sa „Acts of the Prophet” („Faptele prorocului”). Acolo sunt cuprinse idei ca cea despre faptul că învierea morților va coincide cu marele cutremur din California de pe coasta de vest a Statelor Unite și că fratele Branham va avea atunci o slujbă deosebită în cort timp de cel puțin 30 de zile. Și aceste afirmații sunt însoțite de pretenția că prorocul i le-a spus – inclusiv sarcina pe care el o va avea în acel cort! De la început și până astăzi, scopul tuturor celor care s-au ridicat și s-au rânduie singuri a fost să se ascundă după proroc ca un mijloc de a câștiga respectul credincioșilor naivi. Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, nu mai este respectată și nici măcar luată în considerație: răscumpărarea, iertarea, împăcarea și așezarea din nou nu mai sunt vestite; Isus Hristos nu mai este predicat acolo deloc. Ei doar repetă întruna: „Prorocul a spus...” – „Prorocul a spus...”. Credincioșii din Berea au avut o abordare mult mai aleasă: „... **Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa**”. (Fapte 17:11).

Doresc să subliniez încă o dată: dacă nu ar fi existat un mesager, atunci nu ar fi fost niciun mesaj. Dumnezeu a rânduit mai dinainte toate lucrurile. Toți adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt recunoscători pentru slujba fratelui Branham: ei cred mesajul divin, sunt în legătură cu Dumnezeu și prin harul Său vor trăi încheierea și desăvârșirea.

Toți prorocii și toți apostolii au avut timpul și slujba lor și ei nu mai sunt pe pământ, dar Cuvântul care le-a fost descoperit rămâne în vezi și acesta este Cuvântul pe care îl predicăm noi (1Petru 1:25). Ultimul mesaj biblic, curat, ajunge acum în toate națiunile. Mai

rămâne o singură întrebare, care poate fi pusă doar de cei ce sunt chemați și trimiși de Dumnezeu: „**«Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?»**. **Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: «Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!»**” (Rom. 10:16+15).

După ce Domnul a explicat ucenicilor Săi pildele Împărăției cerurilor, El i-a întrebat: „**«Ați înțeles voi toate aceste lucruri?»**», **i-a întrebat Isus. «Da, Doamne», I-au răspuns ei**”. (Mat. 13:51). Am înțeles noi toate aceste lucruri? La fel și pilda celor două feluri de semințe (vers. 37-38)? Am înțeles noi corect ceea ce a vorbit fratele Branham în mod tainic la timpul trecut ca și cum s-ar fi petrecut deja, chiar dacă era încă în viitor? La fel este scrisă întreaga carte a Apocalipsei, ca și cum toate lucrurile scrise ar fi avut loc deja. Ioan a văzut lucruri care urmau să se întâmple; el a văzut Noul Ierusalim coborându-se și de asemenea a văzut cerul nou și pământul cel nou.

În rugăciunea cu care a încheiat adunarea din 24 martie 1963, fratele Branham s-a exprimat astfel: „**Acum, eu Te rog să mă ajuți fiindcă devin tot mai slab și știi că zilele mele sunt numărate, de aceea Te rog să-mi dai ajutorul Tău. Ajută-mă Doamne să fiu credincios, sincer și corect, ca să fiu în stare să duc mesajul Tău mai departe, așa cum ai hotărât Tu. Dacă vine timpul să depun totul, dacă voi ajunge la râul în care valurile năvălesc, o, Dumnezeule, aș dori ca atunci să pot preda această sabie în mâinile unui om cinstit ce poartă Adevărul**”.

La începutul răspândirii mesajului, la care Însuși Domnul Dumnezeu m-a rânduit, Cuvântul a stat pe primul plan. Doar mai târziu s-au ridicat oameni care au semănat propriile lor interpretări folosindu-se de citate referitoare la cele șapte tunete, a treia tragere, viziunea cortului și alte subiecte. Eu am predicat Cuvântul lui Dumnezeu care rămâne în veac: în el nu este scris nimic despre cele șapte tunete, viziunea cortului sau a treia tragere. Cu adevărat, nu pot spune nimic despre aceste subiecte; ele au fost o parte a slujbei fratelui Branham și eu respect acest lucru.

În epistolele sale, Pavel a avertizat adesea împotriva învățăturilor false, prima dată în Fapte 20: „*Și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor*”. (vers. 30). La fel în Rom. 16: „*Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei*”. (vers. 17). Vestirea biblică ce mi-a fost încredințată nu a produs nicio divizare; din contră, ea îi unește pe adevărații credincioși sub Hristos, care este Capul.

În ultimele cinci discuții pe care le-am avut cu fratele Peary Green la sfârșitul anului 2014 și începutul lui 2015, el mi-a spus că după o altă despărțire în biserică sa erau acum nouă „biserici ale mesajului” în Tucson. În timpul discuțiilor, el a subliniat de trei ori: „Frate Frank, eu cred că chemarea ta este la fel de adevărată ca cea primită de Pavel pe drumul Damascului”. El a vrut să vină și să dea această mărturie înaintea bisericii, dar nu putea zbura cu avionul din cauza buteliei cu oxigen de care avea nevoie la respirație.

Cu siguranță nu am nevoie de nimeni care să confirme chemarea și trimiterea mea. Dumnezeu este Acela care a făcut-o pentru mai bine de jumătate de secol. Dar nimeni nu-și poate închipui ce tristețe port din cauza desfășurărilor rătăcitoare, dată fiind răspunderea mea înaintea lui Dumnezeu. Toți frații care răspândesc învățături false se opun adevăratului purtător al mesajului divin. Cu toate acestea, mărturia mea este la fel cu cea a lui Pavel: „*Însă Domnul a stat lângă mine și m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine și s-o audă toate Neamurile. Și am fost izbăvit din gura leului*”. (2Tim. 4:17).

„Evanghelia trebuie propovăduită tuturor neamurilor!”

Niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva pe pământ: prin călătoriile personale, Cuvântul lui Dumnezeu a fost purtat în 650 de orașe din 156 de țări și a ajuns până la capătul pământului prin programele de la televiziune. Domnul ar repeta Mat. 24:14 și ar adăuga: „*Astăzi s-a împlinit acest Cuvânt înaintea ochilor voștri*” (Luca 4:21).

De multe ori peste o mie de credincioși din toată Europa și chiar și din Africa și de peste ocean vin pentru a participa la adunările lunare de aici, din Centrul de misiune din Krefeld. În jur de 1600 de biserici din 172 de țări sunt conectate de obicei prin Internet de fiecare dată. Mulțumită traducerii simultane în 12 limbi, ei toți pot asculta predicile în timp real. Toți cei ce ascultă și cred Cuvântul lui Dumnezeu sunt astfel binecuvântați și au parte de ultima lucrare a lui Dumnezeu. Pe cât de sigur mesajul divin, curat ajunge la capătul pământului, la fel de sigur revenirea lui Hristos este fără îndoială foarte, foarte aproape.

Înainte de revenirea Lui, Biserica Mireasă trebuie să fie reasezată pretutindeni în unitatea de la început și să devină o inimă și un suflet. Ca rezultat al mesajului curat, care răsună acum ca strigăt de trezire, va fi înfățișată Mirelui o Mireasă curată a Cuvântului. Oricine este reținut de divizările rătăcite își poate primi acum corectura (Rom. 16:17-20). Toți cei ce fac parte din Mireasa lui Hristos trebuie să fie uniți în dragostea lui Dumnezeu, sfințiți în Cuvântul adevărului și să trăiască pregătirea lor pentru a merge la ospățul de nuntă al Mielului la revenirea lui Hristos (Mat. 25:10, Apoc. 19:7-9).

Noi putem lăsa pe iubitul Mire ca să-Și desăvârșească Mireasa. El Însuși Își va încheia lucrarea în cei ce sunt o parte a Bisericii Mireasă: „*Ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană*”. (Ef. 5:27). Doar dragostea desăvârșită va intra acolo. „**Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!**”

(Mat. 5:8).

„Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos – potrivit cu descoperirea tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile prorocilor și, prin porunca Dumnezeului celui Veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor, ca să asculte de credință – a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin”. (Rom. 16:25-27).

Vă rog, nu uitați: noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos și suntem rânduiți să fim cu El în slavă.

„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă”. (2Petru 1:3-4).

Fie ca binecuvântările lui Dumnezeu să se odihnească asupra voastră.

Din însărcinarea Lui,

Bro. Frank

Călătoriile misionare din lunile trecute în 12 țări din Orientul Îndepărtat și din Africa au fost foarte oboseitoare dar și însoțite de binecuvântări deosebite. La fel în Paris pe 10 iulie și în România pe 17 iulie, mii de oameni au venit de aproape și de departe la fiecare adunare.



O adunare în Cotonou, Benin, Africa din 10 aprilie 2016

Rugăciune

*Iubite Domn, adu-Ți aminte de legământul făcut cu noi,
Adu-Ți aminte de sângele Tău vărsat pentru noi
Adu-Ți aminte de făgăduințele pe care ni le-ai dat,
Și dă moștenitorilor Tăi, prin har, viața Ta veșnică.*

Dacă sunteți interesați să primiți literatura noastră,
puteți scrie la adresa de mai jos:

Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany

De asemenea, puteți urmări pe Internet întâlnirile noastre
lunare din primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni:

Sâmbătă seara, la ora 20:15
Duminică dimineața la ora 10:45.

Predicile pot fi ascultate în treisprezece limbi.
Să aveți parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent
conform planului Său de mântuire!

Pagină web: <http://www.freie-volksmission.de>

E-mail: volksmission@gmx.de

© E. Frank